

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

6 декември 2005 година*

„Член 234 ЕО – Задължения на национална юрисдикция да зададе преюдициален въпрос – Невалидност на общностна разпоредба – Захар – Допълнително право на внос – Регламент (ЕО) № 1423/95 – Член 4”

По дело C-461/03

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 234 ЕО от страна на College van Beroep voor het bedrijfsleven (Нидерландия) с Решение от 24 октомври 2003 г., заведено в секретариата на Съда на 4 ноември 2003 г., по производството, висящо пред този съд, между

Gaston Schul Douane-expediteur BV

срещу

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit,

СЪДЪТ (голям състав),

в състав: г-н V. Skouris, председател, г-н P. Jann, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Rosas и г-н J. Malenovský, председатели на състав, г-жа N. Colneric (докладчик), г-н S. von Bahr и г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-жа R. Silva de Lapuerta, г-н K. Lenaerts, г-н G. Arestis, г-н A. Borg Barthet и г-н M. Pešić, съдии,

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,

секретар: г-н R. Grass,

като има предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата представени:

– за нидерландското правителство, от г-жа H. G. Sevenster и г-н N. A. J. Bel, в качеството на представители,

– за Комисията на Европейските общности, от г-н T. van Rijn и г-н van Beek, в качеството на представители,

след като изслуша заключението на генералния адвокат представено в заседанието от 30 юни 2005 г.,

* Език на производството: нидерландски.

постанови настоящото

Решение

1. Иска за преюдициално запитване се отнася до тълкуването на член 234 ЕО и относно валидността на член 4, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕО) № 1423/95 на Комисията, от 23 юни 1995 г., относно определяне на подробни правила за прилагане по отношение на вноса на продукти в сектор захар, с изключение на меласите (ОВ L 141, стр. 16).

2. Този иск е бил представен в рамките на спор между Gaston Schul Douane-expediteur BV (по-долу „Gaston Schul”) с Minister van Landouw, Natuur en Voedselkwaliteit (Министър на земеделието), по отношение на вноса на захар от захарна тръстика.

Юридическа рамка

3. Съгласно член 234 ЕО:

„Съдът е компетентен да заседава по преюдициални въпроси:

а) относно тълкуването на настоящия договор;

б) относно валидността и тълкуването на актове приети от институциите на Общността и от ЕЦБ;

в) относно тълкуването на правилниците на организациите създадени с акт на Съвета, когато тези правилници предвиждат подобно тълкуване.

Когато такъв въпрос е повдигнат пред юрисдикция в държава-членка, тази юрисдикция би могла, ако счита, че по този въпрос е необходимо решение, за да бъде постановено нейното решение, да поиска от Съда на Европейския съюз да се произнесе.

Когато такъв въпрос е повдигнат по всящо дело пред национална юрисдикция на дадена държава, чиито решения не подлежат на обжалване съгласно националното право, тази юрисдикция е длъжна да сезира Съда.”

4. Споразумението в областта на земеделието в приложение 1А към Споразумението за създаване на Световната търговска организация (по-долу „СТО”) и одобрено от Общността в член 1, параграф 1, първо тире от Решение 94/800/ЕО на Съвета от 22 декември 1994 г., относно сключването от името на Европейската общност, по отношение на въпроси от нейната компетентност, на споразуменията, постигнати на Уругвайския кръг на многостранните преговори (1986-1994) (ОВ L 336, стр. 1). Член 5 от Споразумението в областта на земеделието предвижда следното:

„1. Въпреки разпоредбите на член II параграф 1, буква б) от ГАТТ от 1994 г., всеки член може да прибегва до разпоредбите на параграфи 4 и 5 съдържащи се по-долу (...) ако:

а) (...)

б) цената, при която вноса на този продукт може да влезе на митническата територия на члена (на СТО) отпуска концесия определена на основата на вноската цена СИФ на експедицията изразена в национална валута слиза по-долу от една първоначална цена равна на средната референтна цена за периода 1986 г. между 1988 г. (...) на въпросния продукт.
(...)

5. Допълнително мито наложено на основание на алинея 1, буква б) следва да бъде определен в съответствие със схемата по-долу:
(...)

5. Член 15, параграф 3 от Регламент (ЕИО) № 1785/81 на Съвета от 30 юни 1981 г. относно общата организация на пазарите в сектора на захарта (ОВ L 177, стр. 4, както е изменен с Регламент (ЕО) № 3290/94 на Съвета от 22 декември 1994 г. относно адаптациите и преходните мерки, необходими в сектор земеделие с цел прилагане на споразуменията, сключени по време на Уругвайския кръг на многостранните търговски преговори (ОВ L 349, стр. 105), (по-долу „Базов регламент“), предвижда, че „представителните цени трябва да се вземат под внимание за налагането на допълнително право на внос и те се определят на основата на вноската цена СИФ“, и че „вноската цена СИФ се проверява за тази цел на основата на представителните цени за въпросния продукт на световния пазар или на пазара на внос на този продукт в Общността“.

6. Комисията на Европейските общности е приела Регламент № 1423/95, който предвижда детайлизирани правила за приложение на Базовия регламент. Съгласно член 4 от Регламент № 1423/95 предвижда:

„1. При отсъствие на жалба визирана в параграф 2 или когато вноската цена СИФ на експедицията визирана в параграф 2 е по-ниска от представителната цена фиксирана от Комисията, вноската цена СИФ на експедицията, която трябва да се вземе под внимание за налагане на допълнително мито е представителната цена визирана в член 1, параграфи 2 или 3.

2. Вносителя може със жалба да представи при приемането на декларацията за внос на компетентния орган в държавата-членка на вноса и да получи допълнително мито според случая вноската цена СИФ на експедиция на бялата захар или на сурова захар конвертирана в стандартно качество, такова каквото е определено респективно в член 1 от Регламент (ЕИО) № 793/72 и член 1 от Регламент (ЕИО) № 431/68, или цена еквивалентна за продукта с код по КН 1702 90 99, в съответния случай.

Вноската цена СИФ на експедицията се конвертира в цена на захар от стандартно качество чрез прилагане на разпоредбите предвидени в член 5 от Регламент (ЕИО) № 784/68.

В този случай приложението на вноската цена СИФ на експедицията взета под внимание за установяване на допълнителното право е подчинена на представяне от страна на заинтересования на компетентните власти на държавата-членка, където се осъществява вноса най-малко на следните доказателства:

– договор за покупка или друго еквивалентно на него доказателство,

- договор за осигуровка,
- фактура,
- договор за транспорт (когато е приложимо),
- сертификат за произход
- и в случай на морски транспорт, товарителницата,

в рамките на тридесет дни след деня на приемане на декларацията за внос.

Въпросната държава-членка може да изисква всякаква друга информация или документ в подкрепа на иска. След подаване на иска се прилага въпросното допълнително мито фиксирано от Комисията.

Въпреки това разликата между въпросното допълнително мито фиксирана от Комисията и допълнително мито установено на основата на вноската цена CIF на експедицията по жалба на заинтересования води до учредяване от последния на гаранция в приложение на член 248 от Регламент (ЕИО) № 2454/93 на Комисията.

Тази гаранция се освобождава веднага след приемане на жалбата от компетентния орган на държавата-членка на вноса на основата на доказателствата дадени от заинтересования.

Компетентния орган на държавата-членка отхвърля жалбата ако прецени, че представените доказателства са недостатъчни.

Ако жалбата не се приеме от въпросния орган гаранцията не се връща.”

По основния спор и преюдициалните въпроси

7. На 6 май 1998 г., Gaston Schul прави декларация за внос на 20 000 кг сурова захар от захарна тръстика от Бразилия с вносна цена CIF от 31 916 NLG. Като има предвид информацията подадена от митническите органи на 13 май 1998 г със забележка „извършена проверка без корекция” размера на правото за внос е бил 20 983,70 NLG. На 4 август 1998 г., инспектора от данъчните и митническите служби на окръг Roosendaal, действайки от името на министъра на земеделието, е искал от Gaston Schul данъчно облагателен акт на стойност 4 968, 30 NLG на основата на „земеделско облагане”. Това облагане е изчислено по следния начин: 20 000 кг умножени по 24, 841182 NLG (11,11 ECU), за допълнително мито на внос, и разделено по 100 кг. След безуспешно обжалване на този данъчно облагателен акт, Gaston Schul е предявил иск пред националния съд.

8. Съдът е установил първоначално, че член 15 от базовия регламент, определящ режима на допълнително мито в сектора на захарта е идентичен с член 5 от Регламент (ЕИО) № 2777/75 на Съвета от 29 октомври 1975 г. относно общата организация на пазара на птиче месо (ОВ L 282, стр. 77), както е изменен с Регламент № 3290/94 тези две разпоредби са били в сегашния им вид приети в един и същи ден.

9. В сектора на птиче месо и яйца, Съдът в своето Решение от 13 декември 2001 г., Kloosterboer Rotterdam (С-317/99, Recueil стр. I-9863) е декларирал като невалиден член 3, параграфи 1 и 3 от Регламент (ЕО) № 1484/95 на Комисията от 28 юни 1995 г. относно определяне на подробни правила за прилагане на системата на допълнителни вносни мита и относно фиксиране на допълнителни вносни мита в секторите птиче месо и яйца и за яйчен албумин, и за отмяна на Регламент № 163/67/ЕИО (ОВ L 145, стр. 47), дотолкова доколкото той разпорежда, че визираното допълнително мито по принцип е установено на основата на представителна цена предвидена в член 2, параграф 1 от Регламент № 1484/95, и че това право се определя на основата на вноската цена CIF при експедицията единствено ако вносителя поиска това. Според това решение Комисията е превишила пределите на своята изпълнителна власт.

10. Националният съд счита, че член 3, параграфи 1 и 3 от упоменатия регламент, който е обявен за невалиден от Съда в резултат на тези разглеждания и е абсолютно идентичен с разпоредбите на член 4, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1423/95. И в двата случая става дума за базов регламент, който предвижда съгласно член 5 от споразумението относно земеделието, съдържащо се в приложение 1А към споразумението за създаване на СТО, че допълнително мито при внос се изчислява на основата на вноската цена CIF, докато в регламента за прилагане на Комисията, изчисляването на това допълнително право се прави на основата на представителна цена, което е общо правило.

11. Следователно член 4, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1423/95 са в противоречие с член 15 от базовия регламент.

12. Съгласно Решение от 22 октомври 1987 г., Foto-Frost (314/85, Recueil стр. 4199), националният съд е установил, че единствено Съда може да се произнесе по невалидността на даден акт на институциите на Общността.

13. Освен това той счита, че въпросът дали може да бъде решено по друг начин в рамките на един национален спор, такъв какъвто е по основното дело, където се задава въпрос относно валидността на разпоредбите, които кореспондират на други разпоредби на правото на Общността, които Съдът вече е обявил за невалидни в решение произнесено по преюдициален въпрос, такова каквото е Решение Kloosterboer Rotterdam, упоменато по-горе, изисква тълкуване на член 234, алинея 3 ЕО.

14. При тези обстоятелства College van Beroep решава да спре производството и да зададе на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Една национална юрисдикция визирана в член 234, алинея 3 ЕО задължена ли е да сезира Съда по въпроса за валидността на разпоредбите на един регламент, дори когато Съда вече е декларирал за невалидни съответстващи разпоредби на друг сходен регламент или може ли да се приеме, че тази юрисдикция не следва да прилага първите разпоредби имайки предвид особената сходност с недеklarираните разпоредби?

2) Член 4, параграфи 1 и 2 от Регламент (...) № 1423/95 (...) невалиден ли е дотолкова доколкото разпорежда, че допълнително мито което визиращо по принцип трябва да се определя на основата на представителна цена по смисъла на член 1, параграф 2 от Регламент (...) № 1423/95 (...) и разпорежда от друга страна, че това право не може да

се изчислява на основата на вноската цена CIF за вноса при експедицията, когато вносителят представи жалба с подобно искане?”

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

15. С първия си въпрос, препращащата юрисдикция пита дали член 234, алинея 3 ЕО налага на една национална юрисдикция, чиито решения не подлежат на обжалване съгласно вътрешното право да сезира Съда с въпрос относно валидността на разпоредбите на регламент, дори когато Съдът е декларирал невалидни съответстващи разпоредби от друг сходен регламент.

16. По отношение на въпросите за тълкуване от Решение от 6 октомври 1982 г., *Cilfit e.a.* (283/81, Recueil стр. 3415, точка 21) става ясно, че когато една юрисдикция, чиито решения не подлежат на обжалване по вътрешното право следва, когато пред нея се постави въпрос касаещ правото на Общността да изпълни задължението си за сезиране освен ако не установи, че повдигнатия въпрос не е от значение или че въпросната разпоредба на Общността вече е била обект на тълкуване от страна на Съда или че правилното приложение на правото на Общността се налага толкова очевидно, че няма място за никакво съмнение (вж., по-специално Решение от 15 септември 2005 г., *Intermodal Transports*, C-495/03, още непубликувано в Сборника, параграф 33).

17. Въпреки това от параграф 20 от Решение *Foto-Frost*, упоменато по-горе става ясно, че националните юрисдикции не са компетентни сами да установят невалидността на актове на институциите на Общността.

18. Известни изменения на правилото, според което националните юрисдикции не са компетентни да установят сами невалидността на актове на Общността може да се квалифицира при някои обстоятелства в случая на производството по отношение на прилагането на незабавни мерки (Решение *Foto-Frost*, упоменато по-горе, точка 19; (вж., по-специално, също така Решения от 24 май 1977, *Hoffmann-La Roche*, 107/76, Recueil стр. 957, точка 6; от 27 октомври 1982 г., *Morson и Jhanjan*, 35/82 и 36/82, Recueil стр. 3723, точка 8; от 21 февруари 1991 г., *Zuckerfabrik Süderdithmarschen и Zuckerfabrik Soest*, C-143/88 и C-92/89, Recueil стр. I-415, точки 21 и 33, и от 9 ноември 1995 г., *Atlanta Fruchthandelsgesellschaft e.a. (I)*, C-465/93, Recueil стр. I-3761, точки 30, 33 и 51).

19. Освен това, тълкуването прието по Решението *Cilfit e.a.*, упоменато по-горе, визиращо въпросите за тълкуване не може да се разпростира и спрямо въпросите свързани с валидността на актове на Общността.

20. Първоначално, трябва да се отбележи, че дори в случаи, които на пръв поглед изглеждат сходни не може да се изключи, че един внимателен преглед показва, че дадена разпоредба, чиято валидност се оспорва, не може да бъде приравнена към разпоредба вече обявена за невалидна по причина на разлика в юридическия контекст и във фактическата обстановка.

21. Компетенциите признати на Съда на основание на член 234 ЕО имат за цел единствено да осигурят еднаквото приложение на правото на Общността от

националните юрисдикции. Това изискване за еднаквост е още по-наложително, когато се поставя под въпрос валидността на акт на Общността. Различията между юрисдикциите на държавите-членки по отношение на валидността на актовете на Общността биха могли да накърнят единственото на правния ред на Общността и да застрашат основното изискване за юридическа сигурност (Решение Foto-Frost, упоменато по-горе, точка 15).

22. Възможността за националния съд да се произнася по невалидността на акт на Общността не би била съвместима с изискването за единство на системата на съдебна защита установена от Договора ЕО. Следва да се напомни в това отношение, че преюдициалното препращане за преценка на валидността представлява на същото основание, на което и жалбата за отмяна една от възможностите за контрол на законността на актовете на Общността. Със своите членове 230 ЕО и 241 ЕО от една страна, и със своя член 234 ЕО от друга страна, договорът е установил една пълна система за начините на обжалване и процедурите предназначени за осигуряване на контрол на законността на актовете на институциите като е поверил горното на общностния съдия (вж., решения от 23 април 1986, Parti écologiste „Les Verts”/Parlement, 294/83, Recueil стр. 1339, точка 23; Foto-Frost, упоменато по-горе, точка 16, и от 25 юли 2002 г., Unión de Pequeños Agricultores, C-50/00 P, Recueil стр. I-6677, точка 40).

23. Едно намаляване на продължителността на процедурата не би могло да бъде използвано за позоваване с цел да се оправдае накърняване на изключителната компетентност на общностния съдия да се произнася относно валидността на правото на Общността.

24. От друга страна, трябва да подчертаем, че общностния съдия е по-добре поставен, за да се произнесе относно валидността на актовете на Общността. В действителност институциите на Общността, чиито актове са поставени под съмнение на основание на член 23 от Правилника на Съда, имат правото да се явяват пред него за да защитават валидността на тези актове. От друга страна, Съдът може на основание на член 24, алинея 2 от упоменатия правилник, да поиска от институциите на Общността, които не са страни по делото всички необходими за него сведения за целите на правилното му решаване (вж. Решение Foto-Frost, упоменато по-горе, точка 18).

25. Следователно на първия въпрос трябва да се отговори, че член 234, алинея 3 ЕО налага на националната юрисдикция, чиито решения не подлежат на обжалване по вътрешното право да сезира Съда по въпрос относно валидността на разпоредбите на даден регламент дори когато Съдът е вече декларирал за невалидни разпоредби от подобен регламент.

По втория въпрос

26. С втория си въпрос, препращащата юрисдикция пита дали член 4, параграф 1 и 2 от Регламент № 1423/95 е невалиден, дотолкова доколкото той предвижда, че допълнително мито визирано в него по принцип трябва да се определя на основата на представителна цена по смисъла на член 1, параграф 2 от същия регламент и разпорежда от друга страна, че това право не може да се изчислява на основата на вносната цена CIF за вноса при експедицията, когато самият вносител е подал жалба в този смисъл.

27. От текста на член 15, параграф 3 от базовия регламент се вижда недвусмислено, че вносната цена CIF при експедицията може да служи като основа за определяне на допълнително право.

28. Приложението на тази разпоредба не се подчинява на никакви условия и няма никакви изключения.

29. Член 15, параграф 3 от базовия регламент предвижда по недвусмислен начин, че представителната цена за въпросния продукт се взима под внимание единствено, за да се провери точността на вносната цена CIF .

30. От друга страна, член 4, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1423/95 подчинява взимането под внимание на вносната цена CIF за определяне на допълнително мито на условието, вносителя да представи жалба по определена форма за тази цел придружена с известно количество доказателствени документи и налага във всички случаи взимането под внимание на представителната цена, което по този начин се налага в общо правило.

31. Дотолкова доколкото член 15, параграф 3 от базовия регламент не предвижда изключение от правилото за установяване на допълнително мито на основата на вносната цена CIF, член 4, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1423/95 противоречи на тази разпоредба.

32. От тук нататък, следва да отговорим на втория въпрос, че член 4, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1423/95 е невалиден, дотолкова доколкото разпорежда, че допълнително мито визирано в него се определя по принцип на основата на представителна цена предвидена в член 1, параграф 2 от този регламент и че това право не се определя на основата на вносната цена CIF при експедицията единствено ако вносителя е направил жалба в тази насока.

По съдебните разноски

33. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство, настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препрещашата юрисдикция, то последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши :

1) Член 234 ЕО налага на националната юрисдикция, чиито решения не подлежат на обжалване по вътрешното право да сезира Съда по въпрос относно валидността на разпоредби на даден регламент, дори когато Съдът е вече декларирал за невалидни съответни разпоредби на сходен регламент.

2) Член 4, параграфи 1 и 2 от Регламент (ЕО) № 1423/95 на Комисията, от 23 юни 1995 г., относно определяне на подробни правила за прилагане по отношение на вноса на продукти в сектор захар, с изключение на меласите е невалиден, дотолкова доколкото разпорежда, че визираното в него допълнително мито по

принцип се установява на основата на представителна цена предвидена в член 1, параграф 2 от този регламент и че това право не се определя на основата на вносната цена CIF на експедицията единствено ако вносителя е направил жалба.

Подписи